

lan runorna **b** och **r**. Mera förvånande är, att samma fel tycks återkomma i början av följande ord, namnet på ristaren själv. Detta måste vara *Styfialdr*, förut känt från en sörmländsk runinskrift (Sö 3), en östgötsk (Ög 66) och en uppländsk (L 189). Något namn **Tyfialdr* eller **Dyfialdr* är däremot icke känt.

Stenen är rest över **mana** (ack.), broder till **musku** (gen.). Båda dessa personer äro kända från den andra Tystberga-stenen (Sö 173), som är rest av **mus : kia : auk mani**. Sö 374 är sålunda yngre än Sö 173, som ju är en av Ingvar-stenarna. Härmed stämmer också, att Sö 173 utslutande använder **u**-runan som tecken för **o**-ljud (**o**-runan saknas); Sö 374 har visserligen **u** i **rupur**, men också **o** i **kopan**. **mani** (nom.), **mana** (ack.) kan, såsom Brate framhåller, återge såväl *Manni* som *Māni*. Den nyfunna stenen ger det tredje belägget för det mystiska namnet **mus : kia** (nom.), **musku** (ack.); dessutom Sö 13 Gatstugan **muskia** (nom.). Av Ad. Noreen och Brate har det tolkats som ett kvinnonamn *Mūs-Gēa*, där tillägget *mus* har öknamnskaraktär. Brate förmodar, att Sö 13 och 173 avser samma person.

375. Lagnö, Aspö sn, Selebo hd.

Pl. 216.

I skrivelse till Riksantikvarien ^{16/6} 34 anmälde kontoristen E. Kjellén i Grillby, att han vid Lagnö i Aspö sn tillvaratagit ett runstensfragment, enligt uppgift av gårdens ägare funnet för några år sedan i en terrassmur mellan mangårdsbyggnaden och en flygelbyggnad. Fragmentet har överlämnats till Statens Historiska Museum, där det har inventarienummer 20.749.

Rödbrun sandsten. Storlek 16×24 cm. Brottytorna äro icke färska. Endast ett par runor äro synliga: **at · a**.

376. Östa, Ytterselö sn, Selebo hd.

R. Dybeck omtalar (*Runa*, fol., 1, s. 87) ytterligare ett runstensfragment, funnet i Östa sjö-hage. »Det har 2 knappa fots längd och 1 1/2 fots bredd, samt är försedt, inom en naturligtvis afbruten slinga, med runorna **ft · stur**. Stenens tunnhet — 1 1/2 tum och mindre — gör troligt, att han är en stor flaga. Längre, men förgäfvets, letades efter andra hit hörande runostycken.»

Fragmentet har senare förkommit.

377. Överselö kyrka, Selebo hd.

Pl. 214.

I september 1936 upptäcktes runstenen Sö 204 i vinkeln mellan södra kyrkmuren och västra väggen av den på 1700-talet uppförda utbyggnaden på södra sidan. För att skydda stenen, som måste behålla sin plats i väggen, mot vatten och fuktighet i marken, upptogs ett dike utefter kyrkmuren västerut. Härvid påträffades en ny runsten, liggande vågrätt straxt under markytan med runorna uppåt, omedelbart utanför det fönster som befinner sig straxt V om utbyggnaden. Detta fönster är upptaget på 1700-talet, och här befann sig tidigare huvudingången till kyrkan. Runstenen har tydligen legat här som trampsten under många hundra år, i närheten av Sö 205. Den finnes ej omtalad i *Ransakningarna* och har ej blivit observerad av Antikvitetskollegiets tecknare. Förmodligen var ristningen redan då så nött, att man ej har märkt den.